ANY VIII.—NÚM 321 15 centims BARCELONA, 20 DE JANER DE 1915

PATUFET

—Estic desesperada: el meu marit m'enganya.
—Còm ho sabs?
—Ahir ens vàrem trobar en una casa del carrer de l'Hospital.

TEATRE ARNAU

Grand èxit

LES TUMILET

Teatre Català ROMEA

GRANIERI-MARCHETTI

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda : **El Rei dels Music-Halls**

40 HERMOSES ARTISTES 40

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure **Restaurant a la carta** **Butaques gratis**

"LE RAT MORT"

RESTAURANT

Lloc de reunió de la ELITE Barcelonina

SOUPERS

Casanovas, 21 (cantonada a Sepúlveda) *Obert tota la nit*

CALEN-DARI PAPITU 1915

Preu: 1 pesseta

!!CAVALLERS!!

Per preservatius bons, baratos i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

Marcelino Albiol

Fabricació de lámpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faríes desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO (Assalt, 86.-Barcelona)**

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els flujxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixis, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors mol forts.

Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüencies, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidencia per vintisis anys d'exit.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

606

a l'alcanç de totes les fortunes.

MALALTIES DE LA PELL : SIFILI : BLENORRAGIA : VENERI

MALALTIES ESPECIALS DE LES SENYORES

Rambla del Centre, 7, pral. (de 6 a 8)

RAIGS X : ELECTRICITAT : FOTOTERAPIA, etc.

BARCELONA, 20 DE JANER DE 1915

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre. . . . . Ptes. 2
ESTRANGER, » . . . . . » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

DIETARIO DE LA GUERRA

Correspondencia de los hechos, sucesos, ocurrencias, casos, incidentes, sucedidos y cosas que le han pasado a nuestro sugestivo y consciente corresponsal especial para guerras señor Buendía y Gassol, ex socio del Fomento.

(*Notas, noticias, partes y despachos enviados por telefotia sin hilos.*)

Jueves, 14.—Carai qué frío. Ahora sería la ocasión de comprar termómetros y enviarlos capa Barcelona. Aquí están muy bajos y allí subirían. Es un negocio. En la cama me he pelado. Y eso que tenía dos cubrelechos, tres márfegas, cinco flasadas, dos «Vanguardias», cinco copas de valls y una camarera. No me la encontraba, para que vean. Nasi ha venido a despertarme, cubierto con una capa. En esto de aguantar la capa sabe la prima. Me ha dicho que por la calle ha visto a un «mujick» que parecía Sanpere y Miquel. No me he entusiasmado y me he vuelto. Con este taro se me arronsa la piel: si no se me pone tivanta no haré nada. No quiero coger una palmatoria fulminante.

Viernes, 15.—Nasi, que está hecho un mantocado, me ha traído un diario para que me entretenga. Es el «Brusiwovitckz». Después de leerlo he caído en que no sé una papa de ruso. También me ha traído un número del «Ciero». Por él me entero de que en el Cáucaso a los turcos les ha tocado el recibir. En cambio, a los de aquí les han dado una tunda en el Vístula. Las cosas bien recompartidas van mejor. Nasi hace anteojos.

—¿De donde vienes, torrado?—le he dicho.

—De una casa con persianas. (Después he sabido que las persianas son aquí muy apreciadas.) Me ha costado 2 rublos...

¡Y no se ha rublorizado!

Sábado, 16.—Para que no digan que soy un taúl me he levantado. Todo lo tengo enrampado. Estamos a 106 petrogrados bajo cero. Aquí querría ver yo a Montero, a Durán y Ventosa y a los demás frescos de por allí. He leído dos veces una «Vanguardia» con telegramas y todo para sudar, por aquello que es «se-suda», pero ¡ca! Esto es más grande que Barcelona, pero a mi no me hace pieza. ¡Si para mear han de poner estufas, a fin de que meador y meadero no queden unidos por un bastón helado! ¡Salgo a la calle, y con sorpresa me doy que hay muchas casas con bola, como aquel escaparate en tres pisos de la calle de Pelayo! De la guerra estoy a obscuras. Esto de no entender el ruso me está tocando los pimientos.

Domingo, 17.—Fiesta de San Antón, el de los burros. He preguntado a un municipal o «serawitz» donde hacían los tres tomos, y me ha dicho una cosa muy larga y enrevesada. Los caballos tampoco van guarnecidos. Para matar el gusano he entrado en una fonda y he pedido zarzuela en tres actos. Me han dado una cosa espesa que huele a ajo. ¡Mal ajo dieron! En fin: me comí el pan. Por la calle de «Trentaff-claustowf» he ido de oros. He encepegado con un misto. Me he hecho un ñaño en la nariz, que me han envenado en una tienda que venden cajas de muerto. Después, todo el mundo me saludaba. Creían que era un guerrero tarado. ¡Y que son tanocas!

Lunes, 18.—Esta mañana, Nasi, para almorzar, me ha traído de la «tabernouska» del rincón una arengada orinada. Con un martillo la he esmicolado para poder endraparla. En una cantonada he visto a un galifardiez vestido de las fiestas, con muchos galones, botones y demás. Este será un pez gordo, he dicho para mi capazo. Hay que hacerle xerrar. Voy y le digo: «Yo soy del PAPITU... PAPITOW, sabe? Hágame dos cuartos de la guerra.» El hombre chafaba un poco el catalán por haber estado un verano año y pico en Ulldecona, y me dice: «¿De la guerra? ¡A mi plimoskil» «Pero ¿usted no es un general?...» «Soy un particular. Véame la esquena.» En efecto, había metido los pies. Era un «bandarrof» que anunciaba la Siberia, estación de invierno.

Martes, 19.—Después de mi pasterada de ayer, no me veia con corazón para emprender a nadie, pero como que soy hombre de más potra que Pich y de barra Dios le dé, hoy al pasar por delante de una mena de Casa de la Ciudad, que un «trincherowsky» me ha dicho que era un ministerio, he metido nariz y me he hecho anunciar. Me ha recibido un estaquirote más feo que el Dr. Esquerdo. Al decirle que era papitero me ha estrechado la mano, haciéndome decir una cosa fea. Me ha preguntado por Boladeres y por Diaz-Retg. A la cuenta también ha estado por allí. De la guerra me ha dicho que como en cuestión de ejércitos los tienen muy gordos, piensan ganar. «¿Y si los alemanes los tienen mejor puestos?» he hecho yo. Ha hecho una ganyota y no ha dicho nadie. No he podido sacarle nada. Ni dos pesetas.

Miércoles, 20.—Estoy convencido de que aquí hago el nariz. Mañana, Nasi, yo y un calorífero de bolsillo salimos para Polonia. Iremos en trineo, que debe ser un neo que vale por tres. Aquí, con este taro, las meucas van tapadas herméticamente, y, ¡claro! nadie entra en calor. Hoy he visto al Zar. Iba muy tibado y no me ha dicho nada. Nasi me ha preguntado si era el inventor de la zar-dana. ¡Ya les digo yo, que es ensa! Ya les diré nuevas de las batusas, pues aquí nadie sabe nada y la gente bada. Envíenme a decir si el «Poble» ya se puede leer; si Figueroa ha hecho las paces con Pich; si Bergés ya puede ver a Montero; si el Dr. López aun hace artículos y si Falqués hace algún atentado. Créanme que estoy tipo del oficio y que el dia menos pensado me vengo.

Taula de cafè

Es cosa sabuda que res se sembla tant com la taula de dissecció d'un hospital i la d'un cafè. Sobre aquells marbres res queda sencer; tot son miques. També se'n diu taula de dissecció a la renomenada taula *cafetera*, perque prop d'ella les llengües que parlen *ho deixen tot nou*. En *Letamendi*, que era tot un doctor amb totes les patilles, havía arribat a dir en determinada ocasió que'l veritable camp d'experimentació d'Espanya era el cafè. I afegía, que al mateix temps no deixava d'ésser la més agradable i amena.

En aquesta setmana passada, que ho ha sigut d'ensopiment, ventades, frets, puja del pa i refredats, no hem deixat d'anar ni una sola nit a la nostra taula. Cafè, copa d'estudiant i puro. Voleu sentir les anècdotes que allí, entre abocament de llet alternat amb xicoira, no han deixat d'abocar els contertulis? Valen la pena i són més variades que parada d'encant. En tocant a divertides, les garantim per endavant, costum que té l'acreditada casa PAPITU, des de fa molts anys.

AMB MOTIU DE L'ELEFANT DE MULEY HAFID... UNS ÀNECS

L'ex emperaire africà ha regalat un elefant a nostre pintoresc Ajuntament. Un elefant sabem que no és altra mena de bestia que una animalitat que porta la cua a la cara i serveix per a menjar llonguets i divertir als pagesos i mainaderes.

En la nostra taula de cafè se parlava de si era o no difícil ensinestrar elefants. N'hi va haver d'opinions pel pare i per la mare. Però, un dels que prenía cafè seriosament ens va contar lo següent:

—Una de les besties que costa més d'ensinestrar, vès qui ho diría?, és l'ànec.

—L'ànec?—responguérem.—Si nosaltres n'hem vist ballar en tots els circos eqüestres.

—An això anava—digué'l que feia de portaveu.—Mai diríeu còm ballen?... Doncs, de la següent manera. Jo ho he vist. El pallasso que'ls ensenya al públic, no oblideu que'ls presenta col·locats molt seriosament damunt d'una taula. El pallasso, qui és al mateix temps el *domador de patos*, porta en una mà un flaviol i a l'altra un fuet. Fixeu-vos que'ls ànecs no deixen de mirar més an aquest que a l'instrument musical. En quant el pallasso se posa el flaviol a la boca i deixa anar la primera melodía—*tan, tan, tan, turu-rut*,—balla que ballaràs.

—Síntoma d'intel·ligencia— observació nostra.

—I un bè negre!— resposta del qui conta.—Allí hi ha quelcom de més enginyós. Els ànecs són al damunt d'una taula, no és això?... Doncs bé, sota de la taula hi ha un braseret de foc o bé un fogonet de gas o bé la planxa es candenta per un altre sistema qualsevulga. Immediatament que sona el flaviol, la taula treu xispes. I aleshores, els ànecs—cama dreta enlaire, cama esquerra que salta,—i el que fugi, fuetada de domador, que per un ànec és garrotada de cego.

IL·LUMINACIONS NOCTURNES

Un altre amic de taula ens conta un sistema fantàstic per a il·luminar els carrers i places d'una capital, sense que l'Ajuntament tingui que fer gasto d'electricitat, ni de gas, ni mistos, ni teieres.

Aquest amic ha fet més viatges que un ministre. Es fantasiós i imaginatiu.

—Allà va el projecte—diu.— Tots sabeu que'ls ulls dels tigres despedeixen una gran fosforescencia. A un tigre dins d'una selva, encara que aquèsta se trobi en plena nit i el tigre sigui més noctàmbul que un periodista, sempre li veureu els ulls. Doncs bé, agafeu un tigre i tanqueu-lo a l'escala de casa vostra; agafeu-ne un altre i dexeu-lo a la nit passejantse per les Rambles; un altre poseu-lo al carrer de l'Hospital, etz,, etz. I res d'electricitat, ni fanal de gas, ni llum de sereno.

—No trobes que a vegades la gent se semblen sense ésser parents?
—Sí, sobre tot si te'ls mires del puesto que jo sé...

Cregueu que la fosforescencia dels ulls dels felins sería prou per a orientar-nos pels carrers. Tant gran i potenta és la llum que'ls animalets despedeixen!

Tots els de la taula vàrem reconèixer que aquest sistema d'il·luminació era digne d'ésser aprovat pel nostre Ajuntament.

—Magnífic!

—Colossal!

—Espaterrant!

—Però això té una contra—digué'l mateix expositor.—I és. Que aixís com quan s'espatlla l'electricitat poden passar desgracies i quan hi ha en un carrer un escape de gas pot produir un desori,... figureu-vos lo horrible que fóra que a l'escape de gas el substituís un *escape de tigres*... No quedaría ningú amb vida...

Sempre havíem dit que'l nostre amic era un fantasiós...

DE LA GUERRA

Llegim en un... No, vaja: és un amic nostre, parisenc, que'ns diu que ho ha llegit. Sigui com sigui, la mossegada té gracia.

—Sabeu quàn acabarà la guerra?

—Doncs quan Alemania hagi gastat l'últim marc i l'últim soldat, o bé quan Anglaterra hagi gastat l'últim francès.

"La Reforma de Manresa"

AQUEST és el títol d'un simpàtic periòdic que val molt, però mereixería una *reforma* en lo que's refereix a la composició, perque surt tant desballestada i barrejada que n'hi ha per a llogar-hi cadires.

Si se'n volen convèncer, llegeixin aquests fragments que copiem i són autèntics (*La Reforma de Manresa*, número 397, corresponent al 4 de janer passat).

En l'article titulat *Calendarios*, diu:

«De la Casa Antonio Sobrevals, dedicada a instalaciones de saneamiento moviéndose al presidente de la Diputación señor Mestres», etc.

Això sí que és un Sobre-Vals.

Vagin llegint:

De un article titulat *Extraordinario baile:*

«Las señoritas serán obsequiadas con trabajos de lampistería y conducción de agua.»

De un altre article: *La bandera catalana de Tarragona*:

«Como estaba anunciado, a las 12 de la mañana del viernes se izó en el balcón principal del Ayuntamiento la bandera catalana. A pesar del mal tiempo, numerosa concurrencia asistió al acto con lujosos estuches de bombones cremas.»

Fins ara havíem vist barrejar els anuncis amb les gasetilles, però no'ls havíem vist barrejar els uns amb els altres de manera que siguin una sola cosa.

Del natural

Dos amics, després de pendre el cafetó, *maten* el temps jogant a dames. Per a fer les jogades, rumíen molta estona; es posen les mans al cap, proven, fan combines, però no's decideixen i no'n surten de cap de les maneres.

Un senyor que ja va pels seixanta nou, diu a un séu company de taula, que amb ell contemplava als aludits jogadors:

—De segur que si's tractés de jogar amb dames d'un altre gènero mouríen més els dits.

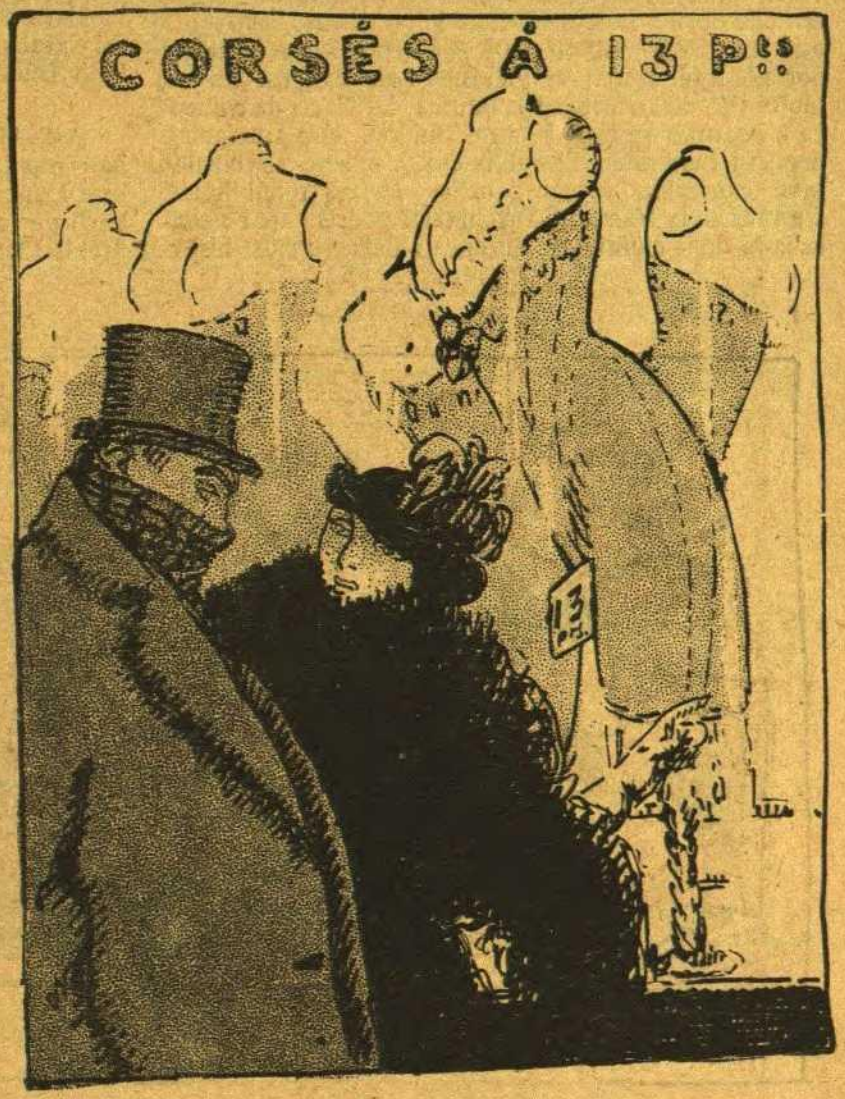

—Tretze pessetes. No ho trobes barato?
—Per ser el punt de les dònes, encara ho trobo car.

Què pensaràn de nosaltres els argentins? Quin escàndol! Que no saben lo que ha passat a Buenos Aires? Però, es clar que no ho saben; cóm que és tant lluny! Ahir, a les set trentacinc vaig rebre un marconigrama anunciant-me que l'Apachinette i la Nacra s'havíen barallat, provocant un escàndol monumental. Diu que hi ha hagut un mulladerterrible. Aquestes dugues somnía-truites s'agafen sempre. Continuament estàn l'una sobre l'altra. Els argentins que varen presenciar la *riña* varen quedar amb un altre pam de nas. Des de que varen descubrir l'amistat íntima de les dugues minyones que ja estaven amb un pam. A Buenos Aires, aquestes noies han fet apujar els plàtanos i els mangos. Es fan molts tips d'escriure... a la familia. La Nacra ja comença a decantar-se cap als cocos. Es veu que aixampla'l negoci i engrandeix l'establiment. Ja hem enviat uns bons exemplars ja an aquelles *jóvenes* repúbliques. Després de la Nacra i l'Apachinette podrem anar a parla'ls-hi de la civilització europea i dels vinculs hispano-americans. Què vinculs, vinculs? Amb els de la Nacra i l'Apachinette rodons i movediços ne tindràn prou.

***

Ai, pares de familia! Ai, mares les que teniu filles! Correu a tancar-les amb pany i forrellat. Aquesta vegada sí que'l perill és gros. L'ex soldà del Marroc va agafant una popularitat alarmadora, i un moro que's faci cèlebre és un perill imminent. Hi ha cada bona peça al Marroc!... I, figureu-vos les xicotes entremaliades quina frisança! Aquell metge (!) moro va fer estragos durant els primers anys de viure a Barcelona. A Sans, una viuda que badava es va deixar atrapar per aquest fulano i no se l'ha tret mai més de sobre. Si això passà amb un curandero, imagineu-vos lo que passarà amb un moro que ha sigut *sultán!* Oh, i que aquests subjectes, acostumats a sostenir un harem, quan es queden sense necessiten suplir la falta d'una manera o altra, no hi ha més. Ai, mares que teniu filles! Correu, feu-les aparedar! Tanqueu-les! Sobre tot que no vegin a la bona peça den Muley. El perill és gros, és gros, és grossíssim. Es casi bé un perill del 42...

Aquest moro porta molt males intencions. Les ignocentes criaturetes li han fet un homenatge perque vol regalar un elefant a Barcelona. Una altra trompa grossa! Catalans, quin paper més ridícol! Ai, mares les que teniu filles!...

***

A l'«Alcázar», en Cardoso i la Mimí amb els séus balls que ja comencen a ésser populars com els de l'«Esbart Dançaire». La Esmeralda, que l'enganxaría a una anell per a posar-me-la on jo sé; castiça com una lladre; la Clavellina, que balla com una reina de les que ballaven anys endarrera quan hi havía revolucions; la Obert, més simpàtica fent *foier* que en escena, i la Conxiteta Valieri, una gata més tendre que un mató acabat de fer i que balla la rumba del «pagaré» amb una gracia que te'ls faría donar tots. Ah! i amb un mocador que me l'empenyaría.

A l'«Arnau» la Eugenia Roca *fa deliris* amb el cuplet de *La Bordadora*, treient en escena una col·lecció de calçotets de senyora i senyoreta — oberts i tapats.—Aquesta xicota està molt bé de roba blanca. La Lluisa Vila encara no s'ha convençut de que l'historia de'n «Juan Espanyol» no li ha de donar pa. Cada dia ens etziva la mateixa. Per mi, ha fet una prometença aquesta moça.

Al «Royal» ha debutat el trio Max. Aplausos, més aplausos. Tots satisfets. Les quaranta artistes totes bones, per ara. La Cabrerita

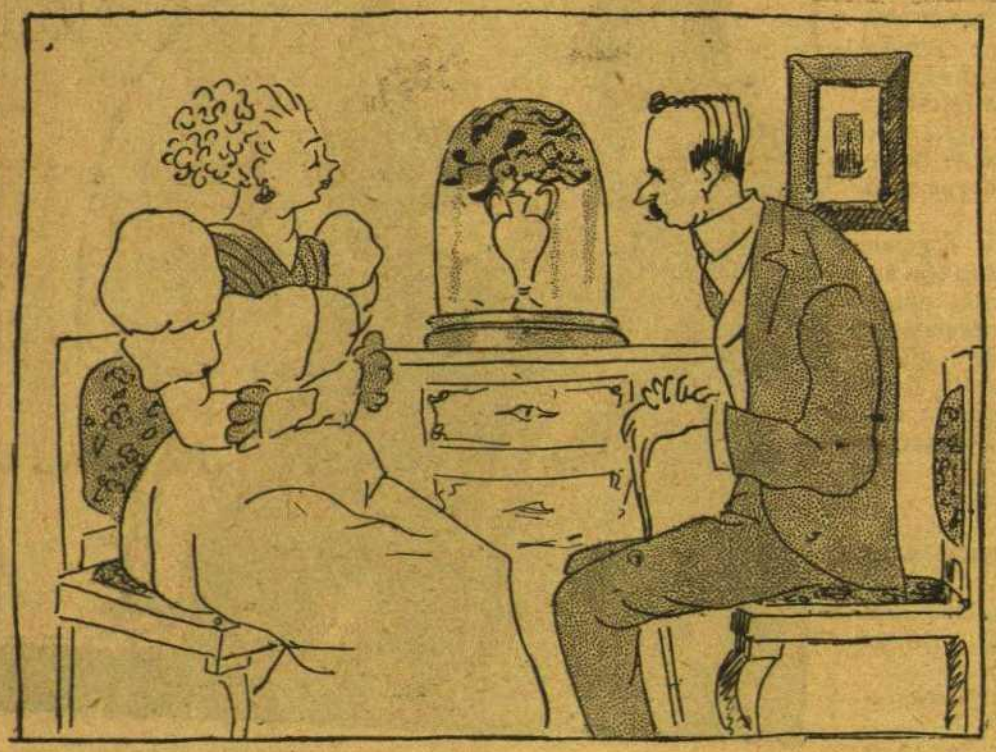

—I amb què compta vostè?
—Jo? Amb els dits.

excel·lent, tothom la convida. Aquesta Cabrerita tè una llet extraordinaria.

Tots els Music-halls preparen grans balls de màscara: Les cupletistes, ballarines, etz., totes estàn disposades a disfreçar-se d'una manera ben original. Es proposen no ésser conegudes. La majoría d'elles se disfreçaràn d'artista...

Xafarderíes

Per câla Vila conten d'un regidor que malgrat semblar que l'habilla està a l'última pregunta. Males llengües diuen que l'home ha tingut una idea genial per a desempellegar-se d'anglesos. E s ofereix volants. Davant la promesa de l'«empleio» els acreedors tenen paciencia i el nostre home respira. Si algún d'ells, menys pacient, va a casa seva a recordar-li la seva promesa, l'aixerit regidor, abans de fer-lo entrar al séu despatx es planta al telèfono i simula una conversa, al temps que entra la visita.

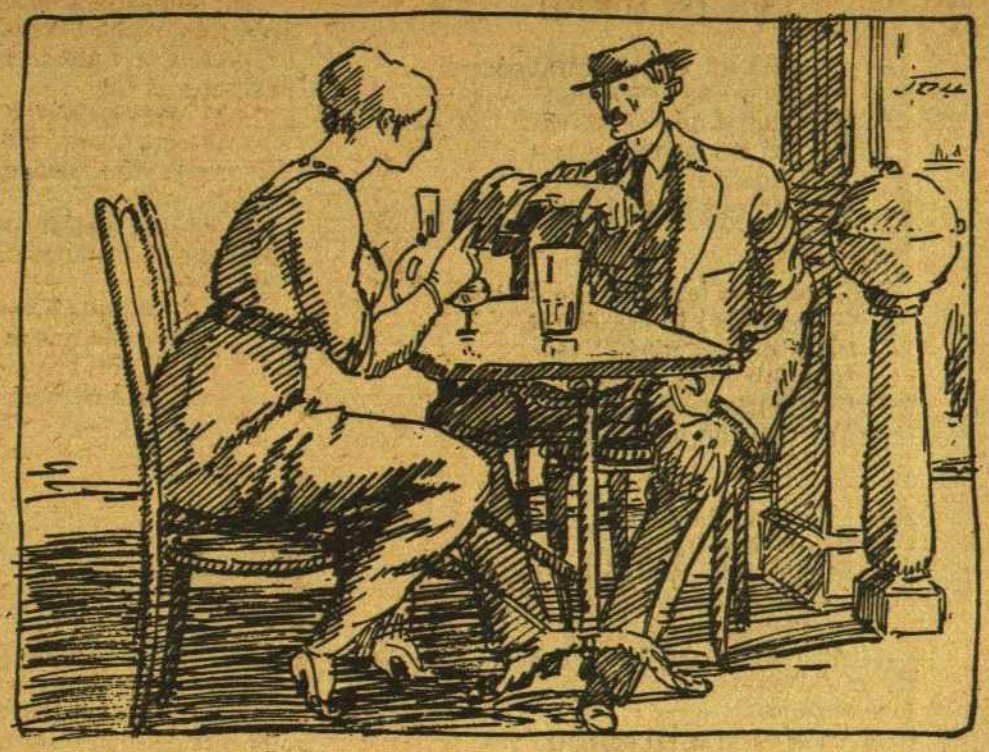

—Que vols repetir?
—No, ja repetirem després.

—Molt bé, senyor alcalde, molt bé! Faré lo que vosté desitja! Ah! a propòsit. I aquell volant que'm va prometre per a... Fulano?

(Fulano és l'acreedor que escolta.)

—Còm diu? Que a la primera vagant? Me'n refío, eh? Gracies, doncs...

I l'infeliç acreedor se'n va convençut de que aviat cobrarà de la pubilla.

***

La Jordi és, ademés d'una excel·lent actriu, una dòna com cal. Aixís m'ho diu qui ho sab perque pot saber-ho.

Dies enrera algú va proposar a la simpàtica empressaria l'organització d'una funció en honor de'n Muley Hàfid i això va fer que la conversa es decantés cap aquest personatge i els moros i les coses dels moros.

—Doncs veieu—feu la Jordi,—a mi m'agradaría un moro.

—Per què?—preguntà en Vinardell.

—Per a veure si és veritat allò que conten de la circumcisió... Voldría veure si és tant com diuen...

***

L'altre dia discutíen a câla Vila en Matons, representació del «clar i català» i en Juncal, l'home de «sessió continua».

—Yo creo—digué aquest últim,—que entre nosotros hay un mal entendido.

—El «mal entendido» serà vostè—replicà en Matons tot serio.

***

Final d'un telegrama publicat dies enrera al «Progreso»:

«Solamente quedaron con vida algunos supervivientes.»

Sí que, amigo...

***

En Prat de la Riba té una debilitat per en Bofill i Mates. Dies enrera un diputat de la seva colla, parlant del regidor-poeta, li deia que «no sé pas què hi veu...»

—Ja veuràn, digué'l gran don Enric. Ell no serà cap eminencia política ni financiera, mes, parla un català més castiç!

I aquest fou el gran elogi d'un regidor regionalista.

***

Parla en Pich:

«Demano la paraula per il·lusions...»

«Queda terminado el accidente...»

«Dese cuenta de la proposición accidental...»

Tot això, cada dimarts a câla Vila.

Ara, dugues frases dignes d'ésser arxivades:

—Es necessari fer hegemonía... (volía dir propaganda.)

—M'arrancaría els pels del cor... (en un mitin).

(Se continuarà.)

ERA UN SOMNI!

L'altra nit, prenda estimada,
no sabs lo que he somniat?
He somniat que m'estava
dins del teu quarto amagat...
No t'espantis, ma María,
que tant sols ho he somniat!

—

Quan no feia molt que hi era
en la cambra tu has entrat,
i pensant que ningú't veia
tranquila t'has despullat...
No t'espantis, ma María,
que tant sols ho he somniat!

—

Després de tossi una estona
tes oracions has resat,
i de prompte, sents que't pica
una pussa en un costat...
No t'espantis, ma María,
que tant sols ho he somniat!

—

Per caçar la tal bestiola
la camisa t'has alçat,
i allavores, ma María,
per desgracia he despertat!

Solució

Axís com quan se publica una endevinalla, una xarada, un geroglífic, etz., se diu: la solució al número vinent, o com deien els calendaris àntics, «la solución mañana», les noies, que com tothom sab son veritables enigmes o capses tancades que ningú sab còm se solucionaràn, hauríen de portar un cartell que digués:

«La solució, després de casades.»

Castellà i català

Una noia molt maca que acostuma a anar molt mudada i sempre porta les joies a sobre, tenía un promés andalús que era un *prestidigitador* admirable, en el sentit de que feia uns *jòcs de mans* que no paraven ni un minut (mentres hi havía ocasió).

Ara li tocava la barba, ara la galta, ara l'espatlla, i ara mil i mil coses que no han d'ésser nomenades perque ja'ns entenen.

Un diumenge a la tarde se va engrescar amb les arracades, i amb l'excusa d'alabar-les-hi i de veure-les bé, no feia més que tocar-li les orelles i de les orelles passava a la cara.

—*¡Y qué pendientes! ¡Qué pendientes más hermosos!*

—Bueno, home—li deia ella,—estigues quiet.

—*Pero, mira, salada, que estos pendientes valen un Perú.*

I tot era parlar dels *pendientes* i dels *pendientes*, fins que ella, empipada de tanta admiració, li va respondre:

—Ai, que ho ets d'amoïnós!
No vull que'm toquis, *¿ho sientes?*
I si vols tocar *pendientes*,
toca't els teus, ¡fastigós!..

Estornuts

Ara mateix, en aquestos temps en que les mullenes plenes d'humitat han saturat els ossets dels més o menys neutrals ciutadans barcelonins, la musica del nas està a l'ordre del dia, o sobre *el tapete*, que en aqueix cas amb soroll i ruixim és el mocador de butxaca.

Escoltin an els nassos filarmònics, i vegin quin assortit de cognoms catalans pronuncien les *tarotes* constipades:

Orobitg!
Almirall!
Verdalet!
Ramentol!
Marrugat!
Recoder!
Abadal!
Barnusell!
Redonet!
Fabregat!

Els de repetició:

Utset!—Utset!
Xancó!—Xancó!
Atxé!—Atxé!

I els de triple expansió:

Bruix!—Bruix!—Bruix!
Trius!—Trius!—Trius!
Brics!—Brics!—Brics!

Des de Lleida

Ens escriuen d'aquella papitesca ciutat que en una de les millors fotografíes que són honra i gloria de Lleida hi havía retratat un grupu de noies molt conegudes i de molt bon nom en la ciutat, que treballen en un acreditat taller de modista.

Aquest fet és molt natural, i tot Lleida el trobaría bé si no fos que'l retratista, desitjós de fer propaganda de la casa, al costat de la fotografía expressada hi va posar un lletrero que deia: «A 3 pessetes.»

El noble jòc de l'Oca guerrera

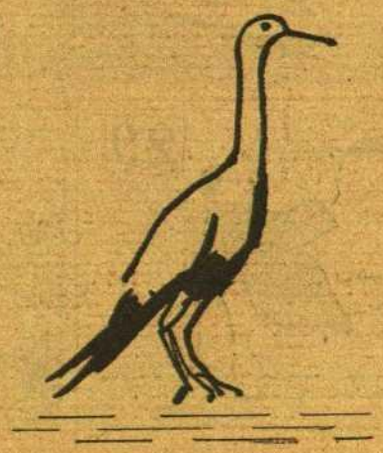

1
2
3
4
5
32
33
34
35
36
37
57
58
59
63
VICTORIA PAPITU
Ypres
EMDEN
31
56
30
55
54
29
RAINY
28
53
27
26
52
51
50
49
25
24
MORATORIAS
23
22

MACARRONI
VIVA LA NEUTRALIDAD
por favor... por favor

Vicissituts que hi

A LA VICTOR

1.—L'atentat de Sarajevo, punt de partida del bullit internacional i començament de la partida.

2.—Austria demana explicacions a Servia. La cosa comença a anar malament pel jogador, que en aquest cas és Austria.

3.—El rus penjat al costat del servi. Ai, ai, i de qué ens *servi*-rem!

4.—El kàiser ensenya els canons al rus.

5.—Aquesta oca és d'*oca*sió. Això vol dir que el jogador te de repetir, encara que tregui. (Vegi's l'explicació.)

6.—*¡Enemigo que huye, puente de plata!* Fugim, que en aquest pont hi cauen bales. Deixem-nos de ponts i anem a una altra banda. (Vegi's explicació.)

7.—Encara que per ara no passi res, l'anglès s'ho mira.

8.—Carai, sembla que criden! Noia, porta'm la xacolata amb baionetes en lloc de melindros!

9.—Una altra oca!... Aixuga't i tornem-hi!...

10.—Italia diu:—No jugo! No passa res. Que talli un altre!

11.—L'Espanya diu:—Passo! Com que té la neutralitat, no-s pot abusar d'ella. Quina pau, en aquest pais!... Tampoc passa res. Anem tirant.

12.—Fugim ara d'aquest pont, que podría volar i no estem per l'aviació.

13.—El Duc o el Comte de Luxemburg, veu amb admiració que li canten el vals dels petons els prussians.

14.—Oca badoca, cap a altra cosa!

15.— Belga sóc,
Belga seré,
Belga resistiré.

16.— Hi he arribat,
m'hi he assentat
tot vestidet de soldat.
Ai, carat!

17.— Aquí'm posen un canó.
Mare de Déu, quina pô!...

18.—Estem d'oques fins als canons! Paciencia!... Què tenen que veure els canons amb els rosaris?... Ah, i les oques!

19.— —Ja som a l'hospital.
—Que tens el tifus?
—Formal.

20.—Ha *arribado* un barco cargado de... indius!...

21.—Som a Lieja. Fugirem lo més aviat possible, perque això crema.

22.—Som a Brusel·les. Després de menjar les cols, guillèm, que no vull que'ls alemanys me les cuinin amb salsa Krup.

23.— Una oca miloca
que'ns torna a la boca.

24.—Moratorias? No paguem a ningú!

25.—Anem-nos-en a Suiça, que també és del gènero neutre.

26.—Per treure un 6 i un 3 m'envíen an aquests dos daus. Més val aquí que a càl apotecari.

27.—Veritablement hi ha més oques que llonganices. Repetim.

ha per a arribar

IA DE L'OCA

28.—Es l'hora del ranxo. Alimentació obligatoria i gratuita.

29.—Com que no'ns passa res en aquest número, llegirem les boles que'ns conten els diaris.

30.—Holanda! Patria immortal del formatge!... No hi ha novetat!

31.—Ara sí que l'hem feta bona! Fins que vingui un altre a salvar-me, me tinc d'estar presoner!...

32.—Altra vegada una oca? Fem recomptedepunts i guillèm... II.

33.—Un rus, que'ns convida a fer trago. Més val aixís... Un *rus* a l'hivern sempre ve bé.

34.—Ai carat, els turcs se belluguen!... Guillarem més que depressa i agafarem una turca.

35.—Sembla que per ara ni se'n adonen de que sóc aquí. Deixa'm rodolar els daus. Els submarins fan com les dònes, que sempre van a sota.

36.—Una oca que va amb l'*Emden*. Fugim, que serà un *Emden-Concert* de tiros.

37.—Bombardeig de Reims!... Ai, la mare, on ens hem ficat!... Amaguem-nos, que no'ns vegin!

38.—Des d'aquí dalt sí que ho veig tot, fins al meu pare.

39.—Doncs, no't dic tinya des d'aquí...

40.—*A la orden, monsieur Joffre!* Veiam si la guanyem...

41.—Aquell barco acabarà malament! Fem el camí per terra, que és més segur.

42.—Tinc una pensada genial, amb la que faré més feina que'l tifus. Però això és un embolic! (Vegi's explicació.)

43.—I ca!

44.—Lo que és si no tinc sòrt, no acabaré pas el jòc.

45.—Amb aquesta cabalgadura sí que s'avança camí!

46.—Mentres no rebi jo, que se les vagin clavant.

47.—Això podrà ser *Anvers*, però els tiros me fan compendre la *prosa* de la vida.

48.—Veniu aquí, que hi ha Extra Quality London

49.—Ai, que m'hi cremo! Me'n falta poc.

50.—Amb això sí que arribaré més que depressa... Carreguem els daus... Apunten!... Foc!... Ai!... Son?...

51.—Carat, això cada vegada se posa més malament!

52.—Centinella ferit... He de pagar amb sang, i ademés me'n faré tres mesos de jaure. (Vegi's explicació.)

53.—Som aprop, si no reculem.

54.—Veiam si agafant l'aeroplà de propietat hi arribem més aviat.

55.—Ai, que m'atrapen!

56.—Foc!

57.—Endavant, passi lo que passi.

58.—¡Iprès!... *Hasta aquí llegó el francés.* (Vegi's explicació.)

59.—Si aixís no guanyo, no se pas còm guanyaré.

60.—Ai! Ja hi tornem a ser i tornen a anar mal dades.

61.—No val a perdre la serenitat! La victoria és nostra.

62.—Ara?... Ara?...

63.—Hem guanyat! Visca la gresca!

7
8
9
10
MACARRONI
11
VIVA LA NIUTRALDAZ
12
13
por favor... por favor
39
40
41
42
29
30
60
61

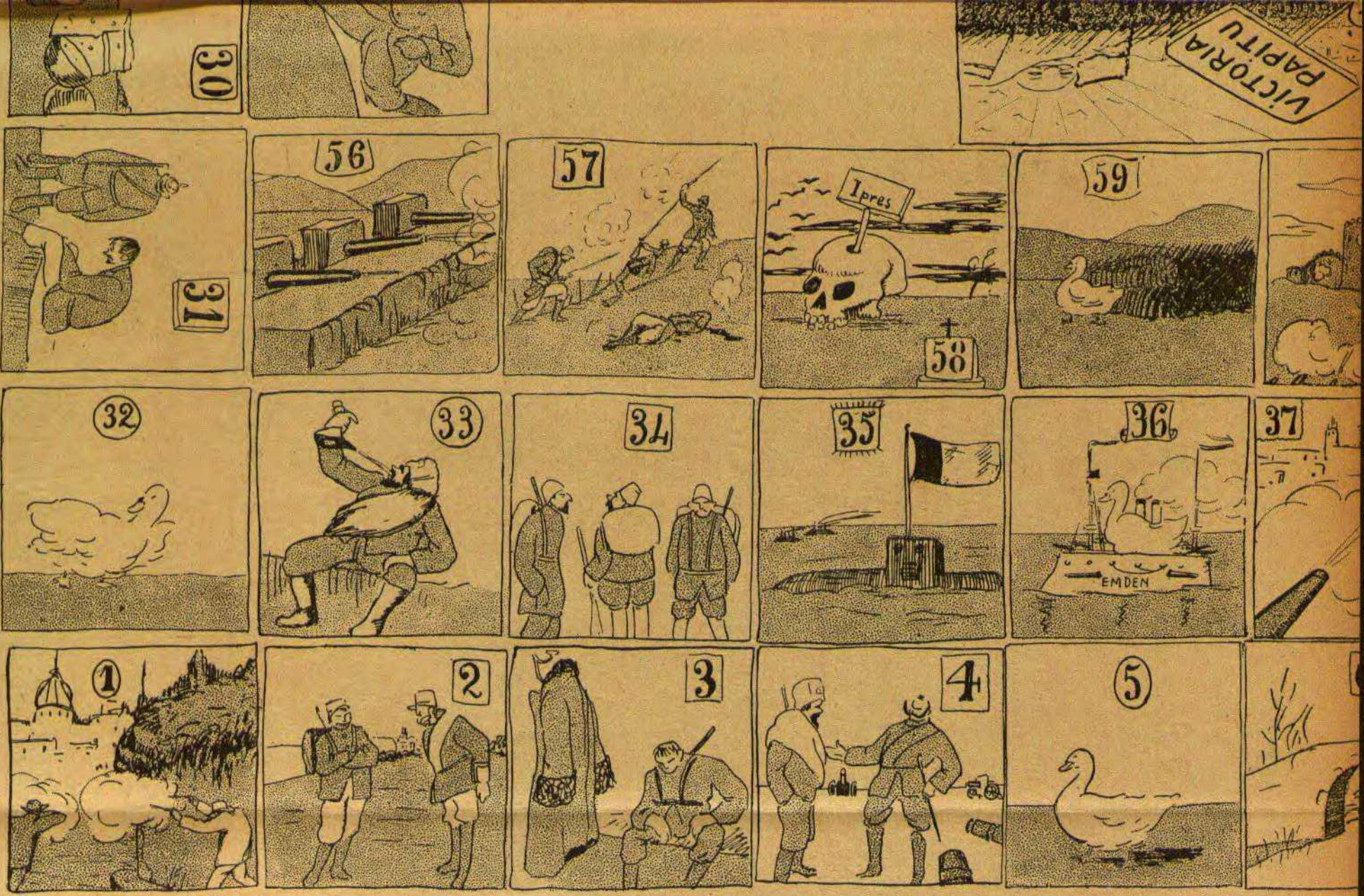
30
31
56
57
Ipres
58
59
32
33
34
35
36
EMDEN
37
1
2
3
4
5
VICTORIA
PAPITU

Explicació

En els temps que corrèm, que són un temps pèssims per la salut i l'ermilla, se pot ben be dir que la vida és un jòc. Passejar o cementiri; faixa o caixa. Per això, o siga per fugir de'l mal gust de boca que deixen la guerra i el tifus, ens hem decidit a pendre la vida com si fos un jòc, però jòc sense trampes, jòc sense cartes preparades: jòc de daus, que si bé és d'atzar, no per això deixa d'ésser el més noble de tots els jòcs coneguts, malgrat no ésser un jòc nou.

Jogar avui a l'*Oca* com la jugàvem quan érem infants, no té cap alicient. Però, ens negareu que'l té, i gran per cert, si'l combinem amb tot aquest bullit que tant bé coneixeu i que respòn al nom de conflicte europeu?

Amb aquest jòc, que és un jòc de canons, jogadors, podreu seguir tota la campanya, tant sols ens feu cas i seguiu al peu no ja de la lletra, sinó del dau, les variades i diverses instruccións que a continuació llegireu, si és que os dóna la gana i teniu ganes de jogar, que nosaltres a res obliguem.

OBSERVACIONS

1.ª Qui juga no dorm.

2.ª El noble jòc de l'*Oca*, de l'animal més miloca que existeix, se composa de 63 figures. 63 és un gran número, que poc li manca per no ésser molt més gran!

3.ª Comença el jogador per col·locar-se davant del número 1. D'aquest 1 ha d'arribar al número 63, que ja és fer camí. Però aquest 63 no s'hi deixa arribar tant fàcilment. Vol dits, saliva i paciencia. Ademés, estimats jogadors: creieu que és, avui, tant fàcil fer un camí sense sobressalts, sustos, aturades, ferides i fins morts? Comenceu a jogar, que ja sabreu dir-nos-ho.

4.ª Per a jogar a l'*Oca*, són necessaris dos daus. Està vist que amb un de sol no's pot anar bé pel món. Els jogadors faràn la sortida a sòrt i començaràn a donar toms a la sòrt.

5.ª Els jogadors se col·locaràn en el número que indiqui la suma dels punts dels daus. Però devem fer una estupenda advertencia. Cap dels jogadors del món se podrà deturar en un lloc que hi hagi una *Oca*, a no ésser que sigui l'*Oca* grossa del número 63, lo que voldría dir que ja és a puesto i que fóra tontería seguir treballant per lo que ja's té.

6.ª De manera que en quant un jogador trobi una *Oca*, seguirà jogant, o millor dit comptant fins a 9, que no'ns negaràn que també és un número bonic. Nosaltres havíem tingut una xicota de cinc pessetes, en el número 9 d'un carrer molt cèntric, i per aquesta poderosa raó guardem carinyo i veneració a les cinc pessetes i al número 9 que li corresponíen. Quedem, doncs, que en quant un jogador trobi una *Oca*, continuarà comptant i marcant de 9 en 9. Ja se sab, en anant a caure sobre una *Oca*, 9 números més, fins a no trobarne cap.

Això sí, el jogador que passés del número 63 no tindrà més remei que comptar cap enrera tants punts com li sobrin. Per a arribar al 63, s'han de tenir justos i no pecadors.

7.ª El número 9—per alguna cosa els hi dèiem que's tractava d'un gran número,—es pot fer de molt diverses maneres: Primera, fent un 4 i un 5 o bé segona amb el 3 i el 6. En oas de sortir 4 i 5, res, però allò que se'n diu res, d'anar al número 9 on trobaríen una *Oca*, que comptant, comptant, els conduiría sense penes ni treballs al 63. En una paraula, si fan 4 i 5, faràn el favor d'anar al número 53, on trobaràn dos daus pintats. I si tenen la sòrt de fer 6 i 3, de lo que'ns alegraríem moltíssim, no tindràn més remei que col·locar-se en el número 26 i d'allí continuar, quan toqui el torn, la partida.

8.ª El jogador que faci 6, on hi ha un Pont, pagarà lo que s'hagi convingut abans de començar la partida i passarà al número 12, que per cert és un altre Pont.

9.ª El que arribi al número 19, que és un Hospital de sang, pagarà lo convingut, i com que estarà malalt, deixarà de jogar durant dugues tongades.

10.ª El que per cert arribi al número 31 quedarà presoner, pagarà també lo convingut i s'abstindrà, com de morir-se, fins a que un altre jogador caigui presoner, que tot pot ser en aquest món menys que s'arregli la Rambla de Barcelona.

11.ª Quan un jogadór arribi al número 42, on per cert trobaràn al kàiser, de la por que'ls hi farà pagaràn lo convingut i s'aniràn a plantar al número 30.

12.ª El que arribi al número 52, on hi ha el centinella ferit, pagarà que és gata i no jogarà per tres vegades, encara que li sàpiga greu.

13.ª I aquell que arribi al número 58, on ha tingut lloc la batalla d'*Iprès*, pot ben be dir que és mort o de bala o del susto. Pagarà i tornarà a començar el jòc pel número 1.

14.ª I finalment, el jogador que vegi que l'adversari ve a ocupar son lloc, pagarà lo convingut i anirà a col·locar-se en el punt de partida que tenía l'adversari.

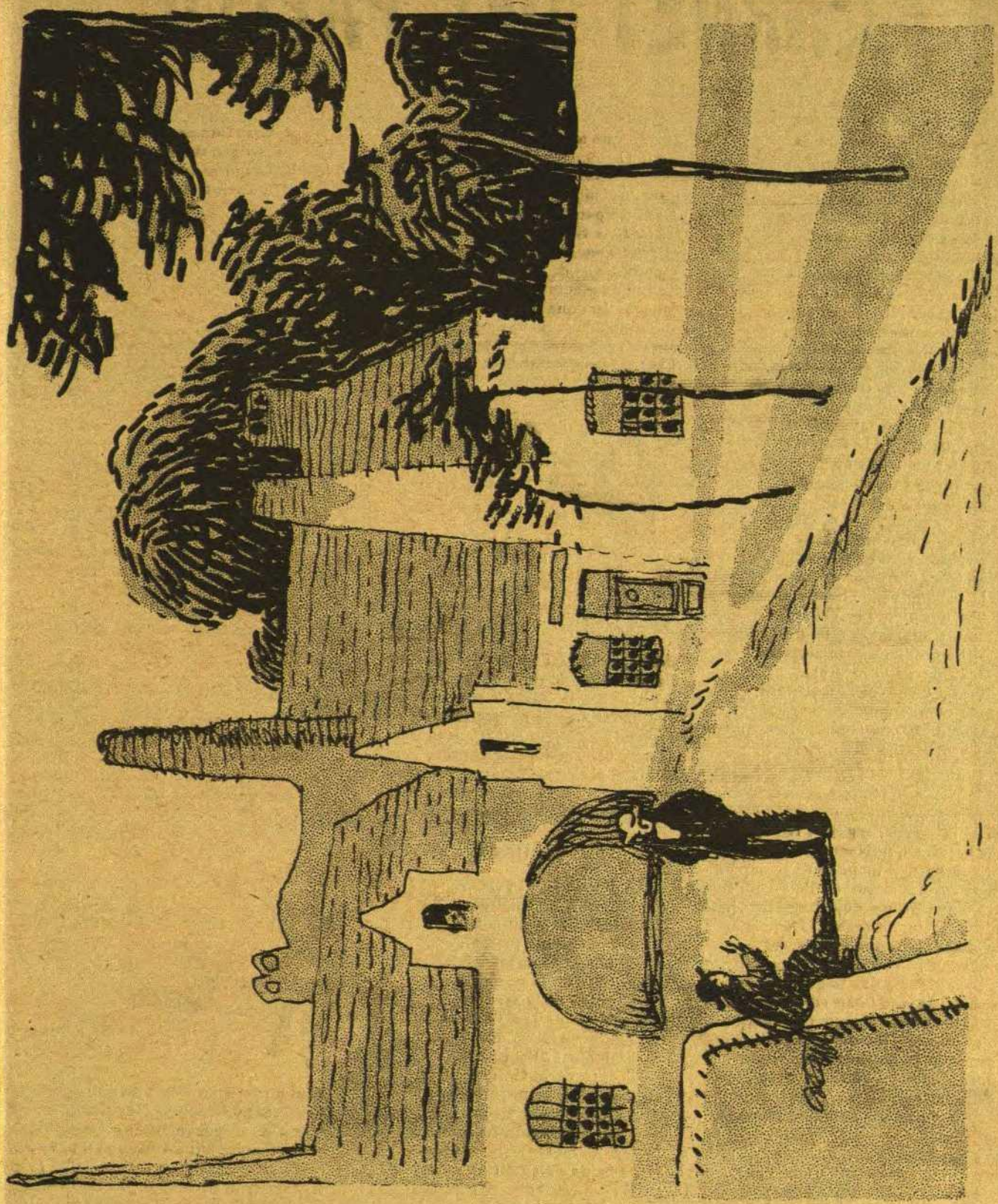

—Noi, aquesta nit he somniat que anava amb acoraçat i m'he despertat tot mullat.

CARNET DEL PAPITU

Permeteu-me, llegidores
i llegidors il·lustrats,
que os parli avui d'una terra
sumament interessant,
amb motiu d'un curt viatge
que fa poc he realitzat.
De la terra gironina,
que és el troç més català
de la dolça Catalunya,
vull cantar les llurs beutats.
Veniu, muses; ajudeu-me,
que la lira vull trempar
i os convencereu, tot d'una,
que sóc un *tio* trempant;
veniu, muses, os espero,
que ja estic molt escalfat,
perque'm bull la fantasía
i aviat me baixaràn
les idees i els conceptes
del depòsit cerebral;
veniu, muses, a enlairar-me
l'imaginació amb afany
i veureu com se m'aixeca
un troç, al menos de pam.
Ja os veig venir, belles muses,
ben nues, com la Vritat;
amb aquests trajos tant clàssics
ja ho crec que se m'alçarà.
Llegidors i llegidores,
vaig a començâ el meu cant;
per compassió perdoneu-me
si se m'escapa algún gall.

GIRONA

Capital immortal, segons l'Historia
i més heroica que Namur i Lieja,
puig allà dalt, al menos que jo sàpiga,
no han votat mai an en Pelmacio Igle-
Terra tant catalana com simpàtica, [sias.
terra de la bondat per excel·lencia,
terra de les persones carinyoses
que enraonen amb dolça cantarella,
dels comerciants que paguen al *contado*,
dels recaders que estàn en competencia,
de les noies amables que ens encisen
amb el mirar de foc dels séus ulls negres
(es cert que de les noies de Girona
l'immensa majoría són morenes).
Pais d'un agre-dolç ben paradòxic
que en el *fondo* de l'ànima se'ns entra,
melancòlic i alegre a la vegada,
heròic i papitesc tot d'una peça.
Girona, que és la patria de la *Tova*,
la cocot més badoc que s'arrocega
per foier de la *Buena* buscant ganxo
i al carrer de Sant Pau s'ha fet més cè-
Girona té unes coses admirables [lebre,
tant com la Catedral i la *Devesa*,
pro lo que té més fama de Girona,
de la Girona alegre i papitesca,
és el temple d'amor i de luxuria
conegut amb el nom de càla Celia.
Es el despatx central i l'oficina
de tots els viatjants de via estreta,
el *rendez-vous* barato dels corridos
gironins que de nit van de grimegia;
escola de plaers per tots els gustos,
museu d'art que belluga i que remena,
vella academia de l'amor que passa,
casal fantàstic de la vida alegre.
I tot a preus de fàbrica: *fonógrafo*,

dònes, grapeig i llit per tres pessetes,
i amb trenta de propina, les *pupiles*
no hi veuen de cap *ull*, son molt modes-
és que la bona fè per tot Girona [tes;
esplendorosament triomfa sempre.
Hurra, cèlebre Celia gironina,
la mare espiritual dels que fan gresques;
tu també, com Girona, t'asseguro
que seràs immortal, famosa Celia!

FIGUERAS

A Figueras, el versaire
sent olor de lliberal;
tot respira aquí la flaire
del programa federal.
Poble de la tramuntana
que tot ho fa trontollâ,
i breçol de la sardana
que's punteja a l'Empordà.
Hermosa terra, que lliga
amb ideal aliança
l'esprit de la Grecia antiga
amb el de la nova França.
La sardanesca tenora,
quan comença a fer gemecs
trista i melangiosa anyora
la flauta dels pastors grecs.
En aquesta terra ufana,
que és el cor de l'Empordà,
hi ha més d'una catalana
que's vesteix a Perpinyà.
I per nivellar-ho bé,
moltes franceses lleugeres
ens vénen de Montpellê
a despullar-se a Figueras.
Tot aquest anâ i venî

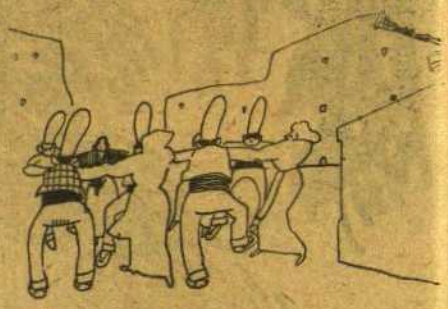

es lògic i natural
que arribin a pervertî
a la llengua regional.
Aquest lliure canvi alarma,
perque passa com si res;
la *Reine* de càla Carme
només mastega el francès.
El castiç de la barrila
està de molt mal humor,
perque el govern no vigila
el contrabando d'amor.

SANT FELIU DE GUIXOLS

Població preciosa que'l mar blau la [banya
i l'escuma blanca va a morî a sos peus;
un pescadô espera que vibri la canya
i li diu un nyèbit:—No sé pas què hi [veus.

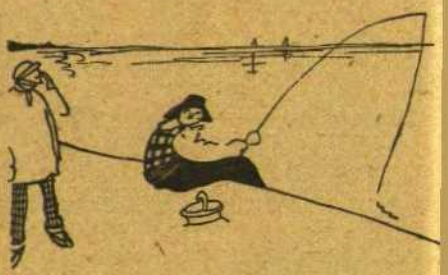

Fou un jorn un poble d'industria tapera
de molta importancia, llegidor, ja ho sabs;
mes avui el pobre poble's desespera
perque aquella industria s'en hi va *a cân*
[*Taps*.
Es tant gran la crisis, hi ha tanta miseria,
que'ls prohoms polítics, per aliviâ el mal,
al govern de'n Dato, que és persona seria,
pensen demanar-li la zona neutral.

Sant Feliu de Guixols, 15 janer 191

El nostre jovent

Som una raça forta, ja'ls hi diré. Per a fer aquesta afirmació, que si bé faig de franc no és gratuita, no m'he fixat amb la musculatura de'n Batlle ni en les cuixes de'n Prats, sinó en una altra cosa més trascendental, més profonda, de més *enjundia* que diu en Peris.

Allò de que l'atleta o simplement el fill de casa bona que fa sports el diumenge, necessita *entreno*, preparació metòdica i règimen adequat, és tant fantasía com el trajo de'n Conesa.

El nostre jovent és fort d'arrel. Per ell el principi fisiològic de no malgastar la força és més poca cosa que'l jòc de'n Janer. Allò de no anar de parranda el dia abans d'un partit, no fa per ell, i quan ve l'hora de les empentes, sab quedar com un home encara que sigui un home que faci ulleres.

Tot això se'm va acudir el dissabte, a les 12'35 de la nit, en el «Tabarin». Per a tenir un pensament de trascendencia, tota hora és bona.

Allí haurien vist vostès (si és que'l sexe contrari no'ls distreia) als nostres futboleros més escanyolits donant cada carga que tot l'edifici trontollava; als nostres remers acompanyats de remeres per a no desdir del nom; als del hockey agarrats a la crossa i en general a tota la joventut sportiva fent barrila, gastant pafies amb modos i grapejant com un sol home.

Els nostres sportsmen, després d'una nit de ballaruga arriben a caseta a les tantes de matinada amb la bossa buida, en tots els sentits de la paraula, i a l'endemà, per miracle d'aquella fortitut de raça de que'ls parlava, fan el séu fet deportiu com si res, tant atletes com sempre.

I que això és de natural no en dubtin, doncs aquí tenen xicots com els Armet, poso per cas, que per lo prims i escanyolits no farien pas com aquell atleta que va anar a Nàpols per un premi i li van dar per «herculeo». Són gent seca, desnarida, però que la bandera de la raça, la porten molt alta i dreta.

Tots els corridos del «Tabarin» a l'endemà varen fer la seva tasca. Els de l'«Español» varen aixafar a l'«Inter», amb tot i ser els primers més corridos que'ls segons. L'«Espanya» va aplastar al «Sabadell» amb senzillès i economía; al «Polo» varen fer hockey sense en Nogareda, encara que sembli mentida, i tot lo demés va anar a l'hora, com de costum.

Això perque aprenguin aquests anglesos, francesos, alemanys i demés gent forastera que'l dissabte fa dejuni, no beu cazalla i no va de... de juerga.

TEATRES

NOVITATS.—Ha passat an aquest teatre la companyía *Montero* del *Soriano*, i l'èxit l'ha seguit. Ara han estrenat *La nevoda del senyor Rector* (La sobrina del cura), i ha sigut l'estreno d'una obra que si era verge a Barcelona, a Madrid segons diuen els cartells s'havía repetit cent vegades seguides. *La sobrina del cura* (La nevoda del Rector), és una noia molt maca i està molt bé de lletra. Ens va agradar tant ella com el senyor Rector i en Tomasó, que és un lladre montat a l'antiga, i si és dolent, segons confesió de l'autor (que és confessió de parts) no'n té la culpa ell: la culpa és de l'autor, veritable pare de la criatura. La *Montoro* i en *Montero* varen fer els *primers* papers *secundats* pels *segons* de *primera*.

En l'obra hi ha pinzellades molt ben donades, i l'autor té cops amagats per quan el públic se pogués arribar a cansar, perque en aquest món tot cansa.

Al final de l'obra, quan va caure el teló, el públic els hi va fer aixecar moltes vegades.

LICEU.—No hi ha funció, però hi ha un bum-bum que espanta. Els uns diuen si en Volpini s'ha fos; altres si ha quebrat i altres si tornarà; altres si ha presentat un recurs d'alçada. Per altre *conducte* se diu que en Vinyas ha telegrafiat demanant l'empresa. Se parla de si en Mestres va amb els mestres Guarnieri i en Reventós, que encara que no és mestre, és tenor. Es dir, hi ha molt soroll i se'n podría escriure un llibre. Ja procurarem tenir als nostres llegidors al *tanto* de qualsevol novitat. Per ara només podem declarar que la malaltía fa'l séu curs, però que d'avui a demà se presentaràn grans complicacions. El termòmetre marca 40 i la febre no baixa. Lo que baixa és una altra cosa més gruixuda que'l termòmetre.

ESPANYOL.—Vàrem anar a aquest teatre per a fer la crítica de l'obra estrenada, i el porter, que és una persona molt formal, ens va sortir amb el *cuento* de que el *pase* havía caducat. Si l'empresa no s'espavila i no's pren la molestia d'envia'ns-en un altre, ens estalviarem la feina de parlar de les representacions d'aquest teatre.

Retallets

—En què se semblen Satanàs i un dissentèric?

—En que'l primer, *vade retro*, i el segón, va de còlic!

—

—En què consisteix la pena de treballs forçats?

—En un càstic que l'home s'imposa *voluntariament* el dia que's casa!

—

—En què es diferencien el general Marina i la Cachavera?

—En que el general Marina ha *vist Zeluán* i a la Cachavera *se lu han vist*.

—

—Què és lo que diría el kàiser si arribés a pendre la costa francesa?

—Iprès Calais.

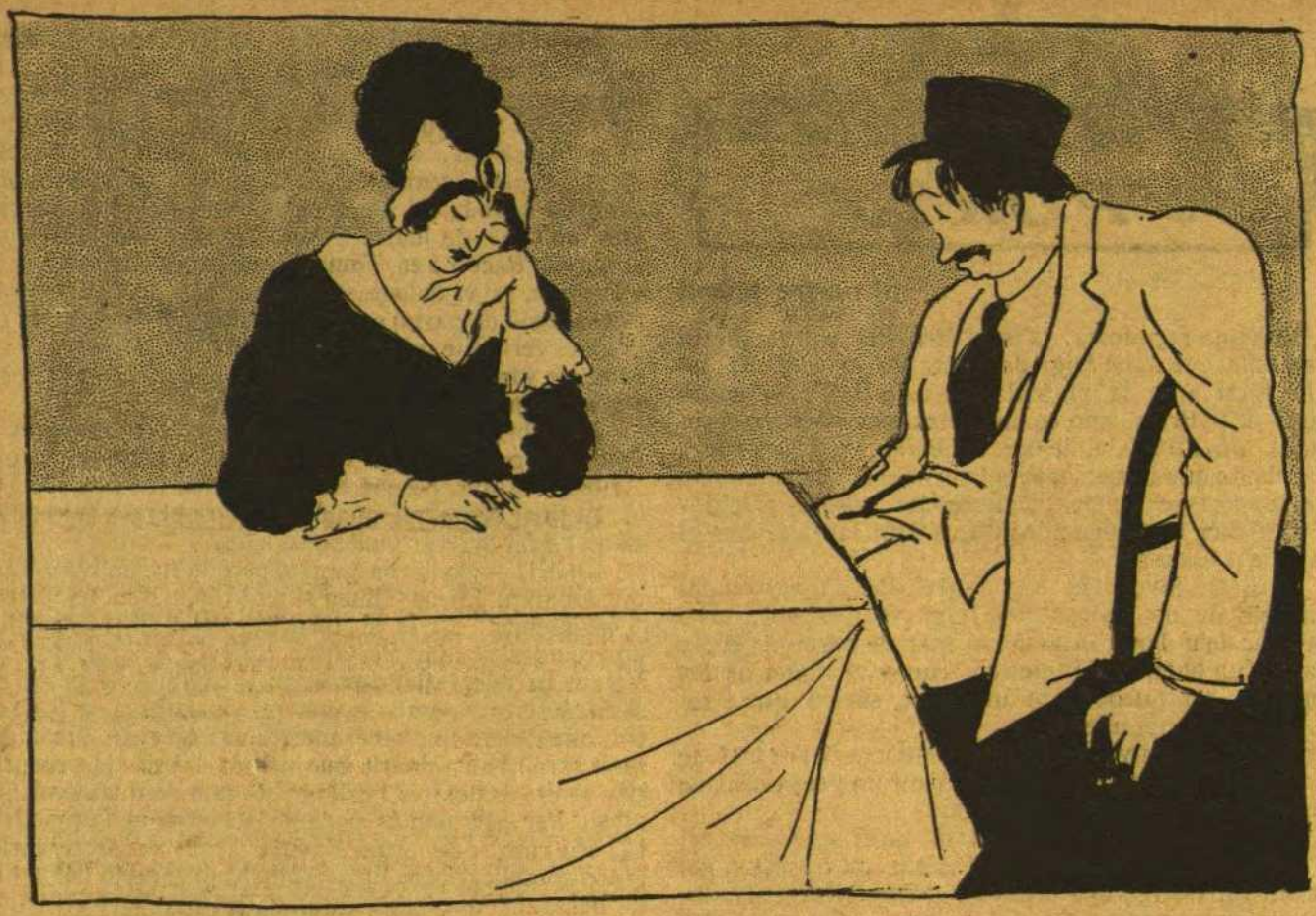

—I te fas un bon sòu?
—Sí, noi! Però ara estic passant un mes tremendo.
—Bé, dòna: no hi ha regla sense excepció.

Motius d'Agramunt

A cal: Pomes, Figueres, Figueretes, Tronxet, Fartet' Pau de la Sila, Ramón Grau, Rata, Rates, Calentet, Pansa, Canari, Sotorra de les Patendoses, Mustela, Pere la Seca, Muscales, Ton de la Sorda, Sordet, Pau del Guapo, Ramón de l'Or, Goset, Farteta, Pere Sense Por, Pere de la Por, Tomàs Llarg, Vergonyós, Poca-vergonya, Desvergonyit, Petitó, Petit, Porrons, Peix, Potes, Avestruç, Pipa, Morralet, Fusteret, Sarrà, Colomaça, Colometa, Ranci, Xurruocu, Paulino, Petera, Sangra, Refilando, Botifarra, Caxí dels ous, Caxí del pa, Fótet, Maixan, Ceba, Cebeta, Seall, Trincoletes, Pedreroles, Kelo, Casamiro, Casamira, Clueta, Mondina, Botera, Rumbaia, Rumbaieta, Torretes, Pipetes, Rateretes, Panyeretes, Rimpòn, Rita, Riteta, Asperança.

NÚMERO VINENT

Aconteixement inesperat!

MOTIUS DE SANS

No cal dir res més.

Qüestions

(*Històric*)

A ser entre l'alcalde i en Talòs. Aquest últim habita un dels barris extrems del poble, i feia alguns dies que uns ganapies anaven, quan se feia fosc, a deixar a l'entrada de la seva casa unes flors de mala flaire. No poguent-los-hi atrapar mai, se va decidir a dir-ho a les autoritats. Se presentà a càla Vila i explicà el fet a l'alcalde, el qual s'excusà d'intervenir en assumpte tan galdós.

I digué en Talòs:

—Jo us en vinc a donar part, com és de dret i obligació.

—No en vull gens!—deia l'altre.

—Es que vull que hi poseu la mà i que s'acabi.

—Doncs no li posaré i acaba-t'ho tu, si vols.

—Mireu que ho tiraré al jutjat.

—Per mi ja li pots tirar quan vulguis.

♣ ♣ ♣

Acudit

—Entre el riure i el plorar, què hi ha?

—El nas.

Des-Comunals

A les vies de's carrils
hi ha unes sales necessaries
dedicades al servei
de les vies urinaries.

—

Jo sóc un lloc foradat
aon s'hi posa el darrera,
i parlant amb propietat
sóc el forat de l'ullera.

—

—El senyor Water Closet?
—Què desitja? —Vull fê un pet.

Epigraf

ARA que anant per les estacions de ferrocarril ens fixem en les *inscripcions reservades* dels *reservats* per *senyors* (als *reservats* de les senyores els viatgers no s'hi poden ficar), hem vist escrita moltes vegades en la paret una *quarteta* castellana que no es propiament comunal, malgrat ser tant comuna en els llocs comuns, però que és descomunal.

En obsequi a les nostres llegidores que no poden entrar als reservats *para caballeros* l'estamparem en les nostres pàgines. Diu aixís:

«Esta noche los ratones
han hecho una gran función:
se han comido los cajones
del jefe de la estación.»

Això de menjar-se *los cajones* és gros. La senyora del *jefe* deu haver tingut un gran disgust, perque en *los cajones* generalment les senyores hi tenen lo més necessari.

El poeta que va inventar aquests quatre versos va tenir inspiració. De segur que deu ser un poeta castellà, que tractant-se de versos ne deu tenir *los cajones llenos*.

Una vaca morena,
que pixa pel cul
i ben per l'esquena.

(*Solució al número vinent.*)

Solució del número passat:

LA SAMARRETA

CASTELLANADES

Un senyor de Barcelona va anar a Madrid i va demanar:

Toma la fuente hueso y toma la grano fundido.

La traducció al núm. vinent.

Traducció al núm. passat:

A tomate la parte de vino aceite.

APRENTE LA PART DE VIOLÍ.

Perico Angelet: Es molt bonic i encara, que sía costum francesa ho publicarem perque l'oportunitat de la resposta és immillorable.—*Pitus:* Rebuda la seva amable carta. Ens alegrem molt de que'l cor li faci rub-rub i que la musa se li comenci a desvetllar altra volta esperant que vostè tingui ocasió de dar-la per la banda.—*Pesigant:* Li arreglarem a la nida del nostre gust (que és el mateix que'l del públic) i li farem sortir com tres i dos fan cinc.—*Mari Con Cert:* Li aprofitarem alguna coseta i li arreglarem el *cuento*.—*Un queso a pel:* Rebuts els motius que seràn publicats.—*Mossèn Nostori:* Passi per la redacció i se li darà lo que vos è tant desitja.—*Un principiant:* Vostè comença bé i si acaba com es de suposar no podrà pas dir que acaba com el rosari de l'aurora.—*Aneblub:* No li sabríem dir com ho fan això que vostè diu, a la guerra. Però per fer aquestes feines deuen tenir les seves feines.—*J. C. Guilera:* Rebudes les seves descomunals, que son ídem, ídem.—*Serradures V.:* Es perillós, la veritat i es llàstima perque com a bonic ho és.—*Mel a Pela:* Rebuts els motius del Prat del Llobregat, la terra dels capons. Mirarem de publicar-los en obsequi al país de la vianda del Prat.—*Trempat:* No és gens lleig, però l'assumpte té una força anticlerical especial i antisagramental que podría moure un sagramental i no es val passar-ho per alt.—*A. Trebol:* Les idees que'ns envía aquesta setmana no son noves.—*El David de la Colla dels Tristos:* Li publicarem el *Somni* perque és molt bonic i sembla talment un somni.—*Mírame tu:* Rebuts els motius de Vallllobrega, que quan se publiquin els motius en compte de Vallllobrega se n'hauría de dir Vall-riallera, per les rialles que s'hi faràn.—*Crosthes Nano.* El xisto que va ser dit els dies de la festa major de Granollers, de *Noies, ja esteu en cinta*, després de l'operació cinemàtica, ja va sortir al PAPITU.—*Els acerrims llegidors del* PAPITU *J. P. i R. B.*: Rebuts els motius de Sant Martí de Maldà, que seràn publicats. Quan per primera vegada a la vida anant de Bellpuig a Vallbona vàrem veure Sant Martí de Maldà, ens va semblà un poble paradisíac, i la segona vegada anant de Tàrrega a Vallfogona el vàrem calificar de Sant Martí de Bendà.—*Un drama turc:* Aprofitarem l'ideamare per fer-ne un xisto o un relat.—*Joan de la Guixa:* Rebuts els motius de Centelles, estació inseparable de Balenyà. Els publicarem, per ser un poble més viu que unes centelles. Lo altre que'ns envía és molt bonic i també serà publicat.—*Josep de Reus:* Vagi dibuixant, que de la patria de'n Fortuny se'n pot esperar molt i bo, i si vostè no arriba a ser cèlebre li vindrà de ben Prim, perque veiem en vostè condicions per a brillar més que'l Sol... i Ortega.

Imp. J. Horta.-Barcelona

L'HUMOR ESTRANGER

—En aquest banc vaig fer el primer petó...
—Sabs que tens molta memoria?

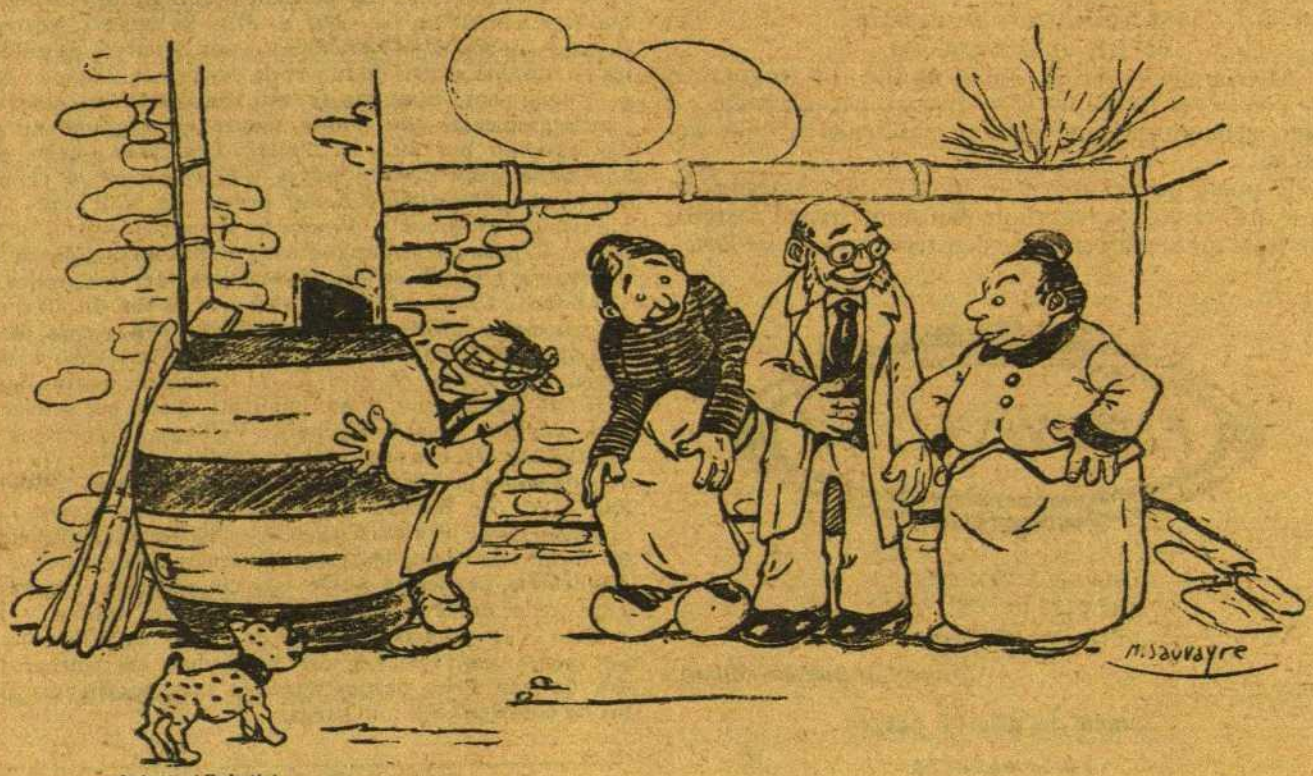

—Ja la tinc! Es la tia!

Casa BASTIDA

18, Passeig de Gracia, 18.—BARCELONA

Durant la guerra europea la Casa Bastida estableix unes grans rebaixes de preus, en els quals se beneficiarà el 50 °/₀ en la sastrería nortamericana, amb el doble fi de facilitar al públic grans i oportunes aventatges i a l'ensems poder donar treball a nostres obrers. Trajos i abrics fets amb una perfecció compatible amb la millor de mida i amb tela de *grand chic*, estil anglès.

PREUS:

Els de 30 a 15; els de 40 a 20 y els de 50 a 25 pessetes

Impermeables anglesos des de 25 pessetes.—Gorres angleses des de 1'45.—Berrets anglesos des de 2'95.—Camises classe bona 3 per 5 pessetes.—Una dotzena de colls y punys per 5 pessetes.—Sabates forma americana a 12'95.—Guants anglesos a 0'95.—Trajos interiors des de 2'95.—Mitjons mitja dotzena 1'95.—Gemelos, agulles i corbates al preu que vulguin.—Ermilles fantasía des de 2'95.—Calçat de goma a 3'95 pessetes.

Hores de venda: de 9 a 7 1|2 tarde. - Variats obsequis al comprador segons sa compra.

SE PERFUMARA A QUI HO DEMANI

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES, SÍFILIS, MATRIU
Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR: **Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª** - De 3 a 5
CONSULTA ECONÓMICA: **Fustería, 2 y 4, 1.er** - (Entre Plaça A. López, i Carrer Ample) de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

---

TABARIN

Plaça Letamendi

CARNAVAL DE 1915

Luxosos i sorprenents balls de màscara. Els únics «xic» de Barcelona i que millor imitaràn als millors de l'estranger.

Grans Concursos de pentinats, Mantons de Manila i elegants trajos.

Preciosos regals i diplomes humorístics, que otorgarà un competent Jurat a les màscares que's presentin amb més propietat i elegancia.

QUART BALL, 23 JANER 1915, estant tot preparat per a trobarnos en ple ball d'apatxes tal com se celebren en les "Coves parisines" o "Halles", "Cabaret de procents".

DIA 26 JANER, QUINT BALL, dedicat a les nenes, en el cual s'hi farà gran derrotxe de regals. En aquests dos balls recomanem els trajos típics.

Jovent aimant de la disbauxa, no hi falteu!

INVITACIÓ PER A CAVALLER, AMB CINC DE SENYORA, **15** PESSETES

Per a més detalls, a la Direcció

—Després que un home us ho dona tot, encare li dieu lladre.
—Sí, però li diem: «Ai, lladre, què m'has dat!»